

сать и едно, кой-то обычествуватъ да именуваѣтъ деветый вселенскій; въ томъ соборъ присѣдствоваха и царь-атъ и патріарх-атъ, и Варлаамъ предстаки тры главы. а) защо свѣтлость-та, коя-то грѣла на Фаворскѣ-тѣ горѣ, не была свѣтлость Божественна, нито на Ангели-те, но подолна и отъ наше-то разбѣмѣванѣ. в) защо нѣма разлика между Божіе-то сѣщество и дѣйствиѣ-то мѣ. г) че сѣ две Божества; едно-то несозданно и высочаше, а друго-то созданно и подолно. д.) че молитва-та на монаси-те, „Господи Исусе Хрїсте, сыне Божій помилуй ма“ не є доволно за спасеніе; на тїа мѣжественно противѣстоеше Палама, и сичкїй-атъ соборъ сѣ согласи сѣ неговы-те дѣмы; зато Варлаамъ уболвшисѣ, за да сѣ не извержи, исповѣда, че сѣ измамилъ отъ простота, а не отъ зломыслиѣ, и сѣ упрїятели сѣ монаси-те; а собор-атъ издади книгѣ протнвѣ размышленїа-та мѣ. Послѣ сѣ събира и двашъ и тришъ соборъ въ Константинополь, протнвѣ Варлаамы-те изложенїа, въ кои-то проклеха Варлаама, а послѣдѣвателы-те мѣ извержиха отъ церква-та; и царь-атъ обнароди писмено, да не дерзни никой, да говори, и да пише за томъ подлогъ, зато сѣ и мнозина затвориха.

Глава 113.

За ученїе-то на Софи въ Персіи.

Около хиладо и триста и шетдесать и третьо лѣто отъ Хрїста, ависѣ прѣвъ учитель на